

Poezija

TRI PJESME

V j e č n o

*Negdje!
Mala uzdrhtala srca
u stepi istem*

*Plače žetelac
nad sušnim ljetom
u rosi
suzã
Objekt je ako
srce
na nekom kraju
tiho
gasne ...
gasne*

Č e m u

*Čemu žrtvujemo sebe kakvom dobru
koliko čilim otrovima
u nabujalosti gramzljivih prohtjeva ...
Zavaravamo čula da bismo bježali
od čega ... ljubavi, vjere o istini
O gdje si prostrta zlatna livado
gdje hlape tvoji srebrni vodostaji
koje stope ostaju u tragu na tebi
Ni od čega ni od koga da li ...*

*Sva sam predana tvojim nedohvatima,
ljubim tvoja proljeća mirisa i mira
i kukam u znoju praznih dana
prljavih od nereda našeg
od čapljivih kukaca što najedaju srce
od koprena što teškom rukom zastiru pogled
Vječno ću vapiti, za tebe sebe ću dati
Sebe kao list bačen u rijeku, plovit ću
stvarati jeku kroz usnule zore
da čuju oni koji žele ljubav*

P u t n i č e

*Da li je tvoja kurioznost osjećajna
dok prolaziš mojim alejama
kradomice dok primaš njihov miris.
Pomislio da l' si da sjena tvoja
zastrti može svjetlost . . .
Zbog čežnje žedi što sam si
ili zbog ljepote nevine čuti . . .
reci mi sada u panici što
Kad se pojave vjetrovi cvijeće će se trgati
vehlo
Ti si skrio svoje čuti svoje ruke . . . sebe
Nemio putniče još si nestašno dijete
al' rasteš
u tebi je srce istkano bolom
u sumnji dneva prignječilo svoj strah.
Da li ćeš opet prošetati alejom
koliko mira smoći ćeš tad
o putniče mio, koji dan*

Miljada Barada

DVIJE PJESME

S v j e t l o n a r a s k r š ć u

*Gledam ga često kad prolazim stazom
ostavivši svoga stana
skroman kut.*